

Vraag nr. 21
van 10 november 2000
van de heer JOHAN MALCORPS

Slachthuis Bavegem – Milieuhandhavingsbeleid

Het dossier van het slachthuis NV Fonck-Dehenin in Sint-Lievens-Houtem (Bavegem) heeft al een lange voorgeschiedenis. Een veel te lange. Daarom opnieuw deze vraag.

Al in 1991 weigerde de bestendige deputatie dit bedrijf een vergunning om een slachthuis voor varkens te exploiteren. Maar het bedrijf werkt rustig door. Het regent PV's (processen-verbaal) van de Milieu-inspectie, maar dit is blijkbaar geen beletsel. In een schrijven van de toenmalige burgemeester, de heer Roger Otte, aan toenmalig Vlaams parlements lid Luc Barbé wordt op datum van 13 oktober 1993 droogweg meegedeeld dat eerstgenoemde geen gebruik wenst te maken van zijn toezichtsbevoegdheid krachtens artikel 65, § 1 van Vlarem en dat hij voorstelt om de in artikel 58 bedoelde ambtenaren in te schakelen. Met voorname achting ... Zijn opvolgers op het gemeentehuis van St.-Lievens-Houtem denken er blijkbaar net zo over.

Op 16 november 1993 werd door de toezichthoudende ambtenaren van de Milieu-inspectie de stopzetting bevolen van de productie-activiteiten. Het bedrijf legde dit bevel naast zich neer en ging in beroep bij de Raad van State. De Milieu-inspectie maakte twee keer een proces-verbaal op. De Raad van State verwierp op 24 februari 1994 het beroep van het bedrijf. Op 23 maart 1994 bevestigde de minister ten overvloede de reeds opgelegde dwangmaatregelen.

Op 10 juni 1996 deelde de toen bevoegde minister naar aanleiding van de tussenkomst van collega Hostekint mee dat het slachthuis in St.-Lievens-Houtem gesloten was. Op papier klopte dit inderdaad. Maar in de praktijk zag het er anders uit : het bedrijf had lak aan de Milieu-inspectie, de Raad van State, de minister en ... werkte gewoon voort.

In een aanvullend antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 219 van 19 maart 1997 deelt de toen bevoegde minister mee dat, ik citeer : "de uitvoering van dwangmaatregelen t.a.v. een slachthuis van een dergelijke omvang, bij onwilligheid van de exploitant en zonder medewerking van de lokale overheid, in de praktijk niet te realiseren is" (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 13 van 18 april 1997, blz. 1195-1196 – red.*).

Met andere woorden : het failliet van elk milieuhandhavingsbeleid.

Vervolgens stelt de minister dat er nog twee mogelijkheden openblijven : hetzij protesteren bij het parket, hetzij een vordering instellen via de wet van 12 januari 1993 op het milieuvorderingsrecht. Dit zou de minister van Leefmilieu dan in eigen persoon moeten doen. Toen ik in de commissie om nadere uitleg hier rond verzocht, kon de minister mij enkel bevestigen dat, ik citeer : "het onderzoek naar de mogelijkheden tot instelling van een stakingsvordering door de bevoegde minister op dit ogenblik nog lopende is".

Artikel 65 van Vlarem I bepaalt dat indien een vergunningplichtige inrichting zonder vergunning wordt geëxploiteerd, deze inrichting ambtshalve kan worden gesloten. Door de burgemeester, of volgens § 4 van ditzelfde artikel door bevoegde ambtenaren indien de burgemeester niet of onvolkomen optreedt. Het is dan ook onbegrijpelijk waarom de omweg nodig is via het milieuvorderingsrecht. Toenmalig minister Leo Peeters antwoordde mij in 1998 echter dat dit slechts een mogelijkheid is : de burgemeester KAN optreden, maar is blijkbaar niet verplicht.

Sinds 1998 is deze zaak nu aanhangig bij het parket van Dendermonde. De uitspraak wordt verwacht eind van dit jaar.

Inmiddels komt de zaak echter opnieuw in een stroomversnelling, doordat het bedrijf een nieuwe bouwvergunning heeft aangevraagd. Wat een verkapte regularisatie zou inhouden van alle milieu-, maar ook van alle stedenbouwkundige overtredingen.

Want ook op het vlak van de ruimtelijke ordening is het bedrijf in overtreding. Het bedrijf is volgens het gewestplan gelegen in recreatiegebied en woonzone. Het werkt bovendien in overtreding met de bouwvergunning. In 1988 kreeg het slachthuis een bouwvergunning om uit te breiden met iets minder dan 100 %, maar het breidde uit met meer dan 800 %. Bovendien zijn de in- en uitgangen niet gericht op de Wettersesteenweg (zoals de bouwvergunning aangeeft), maar wel op de Meulestraat. De technische dienst van de gemeente stelde op 27 mei 1991 een overtreding vast van 2.139 m². Eind 1994 werd zonder bouwvergunning opnieuw bijgebouwd.

1. Wordt het afleveren van een bouwvergunning in deze omstandigheden nog overwogen ?

Is een dergelijke aanvraag eigenlijk nog ontvankelijk te noemen ?

2. Kan het dat een burgemeester manifeste overtredingen jarenlang naast zich neer legt ?
3. Volgt de minister bevoegd voor Leefmilieu de redenering van haar voorganger: kan er niet worden opgetreden door de minister of haar diensten en zo ja, waarom niet ?

Welke conclusies trekt de minister uit dit hallucinante dossier wat het hele handhavingsbeleid betreft ?

Is met de "Prioriteitennota vervolgingsbeleid milieurecht in het Vlaamse gewest" een efficiënte aanpak van dit soort dossiers dichterbij gebracht ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw.